

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

X. In fun. D. Danielis Sennerti, Medicinæ Prof. Publ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

Exequiatores; me quidem lpondere atqve interprete, nullo non tempore ipsos in id laboraturos sedulò, ut se tam gratos probare possint, quàm vos in ipsos officiosi in præsentiarum esse voluistis. Neqve enim ulli operæ, studio aut labori unqvam parcent, quibus se aut militare vestris commodis, aut honori atqve existimationi consulere posse intelligent.

ORATIO X.

IN FUNERE

D. DANIELIS SENNERTI,
MEDICINE PROF. PUBL.

Quanta nunc Academiam iterum afflixerit clades, quantusqve nos omnes oppresserit dolor, ac mirum in modum confuderit, exempto mortalium coetibus DANIELE SENNERTO, sentire faciliùs, quàm dicere est. Nullum ingenii flumen, nullus verborum apparatus atqve dicendi copia æquare calamitatis istius magnitudinem satis potest, in quam unius viri amissione incidimus. Tot excellentes ejus virtutes, tot in hanc Academiam non modò, sed uniyersam literarum publicam rem, Medicamqve cumprimis, extiterunt merita; tanta exinuitatâ eruditione, quam indefesso labore ac studio paraverat sibi, & tot illustribus monumentis testatam fecerat, tum nostræ Germaniæ, tum ipsis exteris etiam Viri incessit admiratio, ut nulla ullius oratio tot recensendis rebus videatur sufficere, idq; SENNERTO pro maximâ laude sit, quòd, dignè qui laudet, inveniri haud queat. De Cæsare dictum legimus, aut nunqvâ nasci debuisse tam excellèti naturâ

vi-

virum, aut nunquam mori. Ac facile quidem dederò
 fuisse Julium capacissimo longè ingenio, & rebus om-
 nibus parem, quas ingredi semel instituisset. Et ta-
 men quid egit aliud quæso ac fecit, quàm quòd turba-
 vit armis omnia, & oppressa per vim libertate Patriæ
 suorum civium sânguine orbem terrarum inundavit?
 Quantum putabimus, quòd per Italiam, Gallias, Bri-
 tanniasqve ac Belgium, quin Alia etiam non unam
 partem, impotentia suæ terrorem circumtulit, neqve
 cum quoqvam hoste congressus est unquam, quem
 profligatum & victum non viderit tandem; si sui ipsius
 potens parum, ambitioni, pesti terribissimæ, & tot cupi-
 ditatibus aliis ac libidinibus sese quotidiè præbuit vin-
 cendum? Verè satius erat hujusmodi hominem aut
 nunquam fuisse in lucem editum; aut paullo post, quàm
 esset natus, defunctum; ne, si duraret, aut detrimenti
 afferret aliquid, aut mali exempli. Nisi improbum vo-
 tum & contra naturæ nostræ legem ire videretur, quan-
 to rectius licuisset optare, ne unquam veniret hora, quæ
DANIELEM SENNERTUM mortalem ostende-
 ret? Namq; si mori non posse prærogativa divinæ natu-
 re est; quis dignior erit, qui nunquam decedat, quàm qui
 similitudine morû & meritis quàm proximè ad eam ac-
 cessit? Ac imitatur divinam naturã, & æmulus adèd Dei
 est, non qui occidit ac tollit plerimos, sed verò qui ser-
 vat potius, & quantum potest felices redidit. Hæc illa
 janua est, quæ cœlum aperit: nec quicquam aliud nos
 magis dignos divino consortio facit. Quàm viam per-
 petuò Noster secutus adèd est ac pressit, ut nihil prope-
 modum aliud, quamdiu vixit, videatur spectasse, quàm
 ut adesset necessitatibus hominum, & omnibus, qui
 non tam cum ægritudine quadam, quàm ipsâ morte
 sapius

sepius conflictarentur, non valetudinem magis ac sanitatem, quam vitam ipsam ac spiritum redderet. Nec quemquam in hoc amplissimo cœtu esse arbitror, quem non huiusmodi munere obstrinxerit sibi, & salutari quandoque ope levarit jacentem. At verò non natum velle virum huiusmodi, quantæ dementiæ, obsecro, esset? Enimverò ita habeo, AUDITORES, hoc ipso ostendere supremum Numen, quam curet humanum genus, & ei prospectum cupiat, quoties nasci efficit in omni genere excellentes viros. Nam ni id fieret, quamdiu credibile est contineri mortalium res, sibi quæ constare? Nam quò præstantiores sunt, qui commodis nostris curandis præsunt, eò se pulchrius quoque habent. Quicquid ab imperitis aut malignis tractatur, id vel corrumpi, vel interire necesse est. Quapropter rectè interpretari beneficium Numinis par est; & quando hac lege concessus nobis SENNERTUS fuit, ut reposceretur olim; non exoptulanda cum DEO hæc ademptio ejus est; verùm agenda gratiæ potiùs, quod istud tantum munus dedit. Si ipse SENNERTUS agere ampliùs, quas gessit partes, haud potest: agent tamen, quos voce scriptisque formavit ac finxit. Erit nobiscum fama Viri, & tot ingentiù virtutum exemplar erunt ingenii pignora etiam, tot eruditi ejus libri, qui ut supra invidiam sunt, ita vix ullas temporù vices sentient. Et hi quamdiu durabunt, terenturque studiosè manibus SENNERTOS quidem ipsos non semper habebimus fortè; sed tamen vix unquam carebimus Medicis bonis. Ite igitur, EXEQUIATORES, & quod luxistis nomen hæcenus, id veneramini deinceps; & quando nil restat ampliùs, quod persolvamus corpori, memoriam Viri habete comiter, ejusque gloriæ favete sincerè.

Gra.

Gratias autem, quod in funeribus aliis consuevit fieri, agere, quod hoc perfuncti estis officio, tam non necesse arbitror, ut vos offensum iri metuam, si id instituam. Neque enim dubito plerosque veltrum sic obligatos teneri SENNER TI meritis, ut intelligatis quidem magnam à vobis ipsi deberi gratiam, at quam solvatis dignam satis, ignoretis.

ORATIO XI,
IN FUNERE

AMBROSII RHODII MATHE-
SEOS PROF. PUBL.

DUO summa atque præcipua tempora sunt, RECTOR MAGNIFICE, & cæteri omnium ordinum lectissimi & honoratissimi Viri, quibus universum istud, quod homo in terris degit, absolvitur, nascendi unum, alterum moriendi. Quæ ut contraria invicem sint, alterum tamen ad alterum ducit. Nam ut possimus mori quondam, nascimur: & ut vivamus deinceps semper, mortem obimus. Illud auspiciatur mimum, & nos producit in scenam, ubi alius dominum, alius servum, hominem quisque, ridendo partim, plurimum flendo dolendoque agit; istud tollit siparium, ac claudit fabulam, & ademtâ personâ, quam sustinui- mus, sibi quemque reddit. Vel præmium ablaturum, vel pœnam, prout in vitâ stetit & egit partes. Neutro carere potest, quem fieri hominem oportuit: & neces- sariò ultimum incidit, qui primo defunctus. Non quod natura ista hominis ex primâ origine; sed quod hæc quasi natura, postquam à conditoris mandato im- pius recessit. Cum in naturam abiit, quod culpa mo-
dò &